

Laumi skepetukā

Vuortinklē apkēba sena kīma tuora.
Atdari vartukā bēji sujudieti,
Ka tik nanukrēstu tī rasuos karuolē,
Ka ilgiau galietu vuortinkliūs blizgieti.

Vuo, sakau, gal laumi nakti atsilonki,
Un tuoruos iškarsti kliebi skepetoku,
Ka cidabra siūlā rītmetēli onksti
Su rasuos lašiukās poikē susisoktu.

Tāp tiktā atruoda – vuortinklē nutīnsa
Un tuoruos, unt smilgu, medie tarp šakū.
Aš žinau, ka laumi če atēt išdrīnsa
Savo skepetukams prisirinkt rasū.

Gal i mona sāpna ana paveizieji,
Pribieri i lūpas žuodžiu majadnū.
Jie kap musieliki vuortinklie plazdieji
Mona maža širdis, i dabā plastū.